

ה"הונדה" המשותפת

זוהי הקונסטסה שסטתה לפתע ממסלולה, עלתה על אי" התנועה שבמרכז הכביש, התנגשה בעמוד החשמל שניצב עליו והתנגשה באופנוע של שאול ויהונתן, שבאו ממזל. את החבטה מעמוד החשמל ספגה המכונית בכנף הימנית מאחור, התנגשה בחזיתו של האופנוע. נוסעי המכונית נפצעו.

של שאול ויהונתן, היתה רכושם היקר ביותר. הם חסכו פרוטה לפרוטה כדי לקנותה, שמרו עליה מכל מישור. ממש באותו יום שבו נהרגו, פירסמו האחים מודעה בעיתון, למכירת האופנוע. הם ידעו כי לא יוכלו להשתמש בו, בעת שירותם הצבאי.

גם את מותם, שגרם ועזוע לכל השכונה. ביום השני השבוע, שלושה ימים לאחר התאונה המחרידה, שהייתה בהלם את שכונת אפריר באשקלון, לא היו חבריהם לכיתה של שאול ויהונתן מסוגלים לגשת לבחינת הבגרות בתנ"ך. המנהל, שהבין לליבם של התלמידים, והוא עצמו אהב את התאומים אהבת נפש, טיפן מייד למישרד החינוך בירושלים, ביקש לברר אם ניתן לדחות את הבחינה.

לאחר בירור נאמר למנהל כי אין כל אפשרות כזו. מאחר שהבחינה היא ארצית, המנהל כינס את תלמידיו לאסיפה, הסביר להם כי דווקא לזיכרם ובשמם של חבריהם האהובים, חייבים הם לעשות מאמץ ורמלא את המוטל עליהם.

אופנוע, ויפקידו את הכסף שיקבלו עבורו באחת מתוכניות החיסכון, לשימוש בעתיד. לא בלב קל הגיעו שני האחים ה"תאומים" להחלטה זו, אך הם היו שלימים עימה. שכן, מעולם לא היתה הפרוטה המיוותרת מצוייה בכיסם, ובהשאת ה"אופנוע בבית, כמעט ללא שימוש, ראו ביוכו שאין לו הצדקה.

הם טיפלו באופנוע, מירקו את חלקיו, עד שההונדה ניראה כצעצוע חדש שזוהי עתה יצא את החנות.

ביום שישי פירסמו מודעה שבה הציעו את האופנוע למכירה, באוהו יום עצמו, בשעות הערב, נמחץ האופנוע מתחת ל"גלגלי הקונסטסה, ושני התאומים, שאול ויהונתן, שלא נפרדו מעולם, מצאו יחד

ניסה להסביר ליהונתן כי רק תלמיד אחד יכול לייצג את בית הספר, אך הנער העדיף לוותר על הנסיעה מאשר להיפרד מ"אחיו התאום" למשך חמישה שבועות.

שבוע ימים לאחר בחינת הבגרות האחרונה שלהם, בתנ"ך, שאלה לא זכו להגיע, עמדו התאומים להיפרד מנעוריהם ולהתגייס לצה"ל.

דרכם הצבאית היתה ברורה להם. שניהם התכוונו לבלות את שירותם ביחידה אחת, בצה"ל. הם עברו את מיבדקי חיל-האוויר, וקיוו כי יצליחו לסיים את קורסיהם המיוחד.

שאול ויהונתן ידעו, כי בתקופת שירותם הצבאי יזכו לחופשות קצרות בלבד. לכן החליטו כי קודם התגייסותם ימכרו את ה

וישבו על ספסלי לימודים אחד. תחילה ניסו מוריהם להושיבם בספסלים נפרדים, אך האחים התעקשו. "אנחנו לא מפריעים ואנו תלמידים מצטיינים, אז למה להפריד בינינו?"

כנגד שאלה פשוטה ותמימה זו, ששאלה מחדש בתחילת כל שנת לימודים, גותרו המורים ללא מענה, ונעתרו להם.

כיוון שלא זכו בדמי-כיס משופעים, נהגו לבצע עבודות-חשמל עבור שכנים ומכרים. מאוחר יותר חסכו כסף, קנו מכסת-דשא ועבדו גם עימה.

בשנה שעברה נבחר יהונתן לייצג את בית-ספרו, אורט, במישלח-נוער ל"ארצות-הברית". "בלי שאול אני לא נוסע", פסק יהונתן, דב בירר, מנהל בית-הספר,

אבל נורא
ירד על אימם של שאול ויהונתן, מלאני. כיום, לאחר האסון, היא אומרת כי ביום שאירעה התאונה הקטלנית חשה שדבר מה מהירד עומד להתרחש, וכאשר באו לבשר לה את בשורת-האיוב, הבינה מיד מה קרה.

בילדותם
כאשר צולמה תמונה זו, היה עדיין אביהם של התאומים בין החיים. הוא היה אדם חולה-לב, שרק זמן קצר קודם-לכן עבר ניתוח לב פתוח. אהבו את בניו הקטנים עברה את גבולות המקובל, כאילו ידעו והרגישו כי בקרוב יאלץ להיפרד מהם. אימם האלמנה הקדישה כל חייה כדי לגדל את ילדיה בכבוד.

ברי-מצווה
גם את ברי-המצווה שלהם, כמו כל אירוע אחר בחייהם, עשו התאומים יחדיו. נקל לשער את גאווה של האם על שהצליחה להביאם לכך, אך צערה היחיד היה על כך שאביהם לא זכה לראותם נכנסים בעול-מצוות.